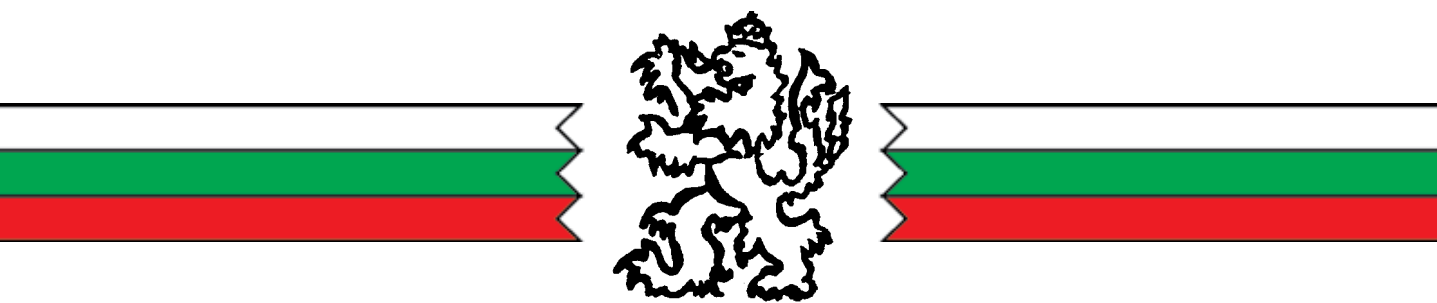

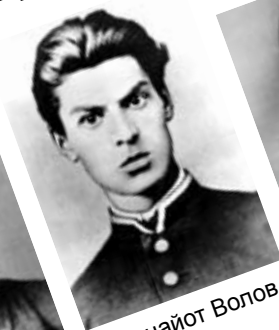

БОРБА®

Четвърти революционен
окръг – Пловдив

Захари Стоянов

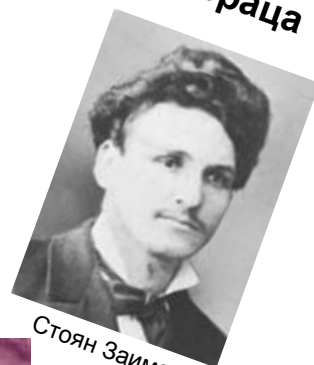

Панайот Волов

Георги Бенковски

Трети революционен
окръг – Враца

Стоян Заимов

Първи революционен
окръг – Търново

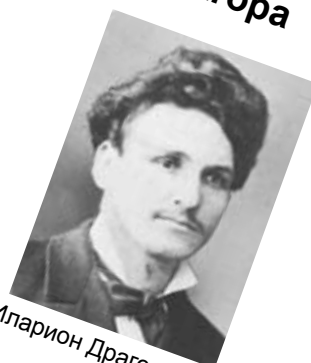

Стефан Стамболов

Без борба няма победа

Втори революционен
окръг – Ст. Загора

Иларион Драгостинов

Предсмъртните думи на Апостола на свободата ни

На 19 февруари (6-ти по ст. ст.) дякон Левски бе обесен. Увисна на бесило то морално чист и твърд като скала – верен и последователен докрай на своето революционно верую, верен на великите си идеи и добродетели в служба на народното добруване. Единствен той сля своята душа с душата на народа. Едно унижително за човека оръдие – бесило то, сложи край на най-достойния живот.

Левски поглежда бесило то, приближава се и застава пред него с поглед на човек, който безброй пъти е поглеждал смъртта в лицето. Погледът и позата му всяват страх у тези, които го осъждат на смърт. Няма плач, няма молба за помилване. Пред свещеника, доведен насилно предсмъртно да го изповяда, произнася свидните за всеки

българин слова: “Моли се не за мене, отче, а за Отечество България.” Не иска никаква молба и опрощение. Народът ни, пъшкащ под робския гнет, и свидната родина България – за техните по-добри дни са нужни молба, стремеж и борба. Съглежда мяркащите се пред погледа му по околните улици неговии отчаянии другари и съмишленици, в последния миг от живота си намиращи сили в себе си да отправят и към тях окуражаващите ги слова: “Братя, наистина, аз съм първият, но след мене идват хиляди.” Думи свидни, силни, затаени дълбоко в душата на българина.

В спомените си под заглавие “Аз видях Левски на бесило то” съвременникът на Левски Г. Потайников ни представя ужасяващата картина на обесването и изживяното, застанал пред висящия на бесило то Апостол на свободата ни. “Бесилката представляваше буквата П. Една стълба, изправена върху единия вертикален стълб на бесилката, едно буре, търкулнато до краката на обесения, въжето (klubът) беше навътре около 4-5 пръста зад дясното му ухо, над тила на главата имаше подутина колкото голяма курабия, главата му наклонена към лявото рамо, малко наведена напред, коси, вежди, мустаци черни, очи отворени... обут в цървули полунови, калцунии до колената от бяла аба, елече от шаяк, разкопчано при гушата, на гърдите му прикачена хартия, написана на турски и покрита с много печати. Лице обло, мургаво, със строг израз. **Ужас ме обзе, като познах в лицето на тоя обесен човек Васил Левски...**” Жестока е гледката на полумъртвия Апостол по пътя към бесило то – точно както Иисус изминава своя път към Голгота... (Н. Йорданов).

138 години от “страшното бесило”. Предсмъртните думи на Апостола на свободата жарят душите ни, будят размисъл и гордост, че го имаме.

Елена Вачева, Хасково

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florenge, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 60, брой 3

Книжка сто деветдесет и пета

Май 2011

Април 1876 година

Априлското въстание през 1876 г. е върхът на възрожденските процеси в българските земи на юг и на север от Стара планина. Те започват от началото на XVIII век, което не е случайно явление в историята на поробения от османските турци български народ. Корените му са закодирани в настъпилите промени в Османската империя след Кримската война от 1853-1856 г. и предхождащите го през първата половина на XIX в. бунтове и заговори. От техните успехи и поражения българските апостоли на въстанието са черпили опит, който са прилагали (според условията) в своята революционна дейност. Този опит е послужил за окончателното изясняване на нейната крайна цел – **извоюване на националната и политическата ни независимост от петвековното робство**. Междувременно през лятото на 1875 г. избухва въстание в Босна и Херцеговина, където свободата също е погазена от ислямския ботуш. Босненско-Херцеговското въстание дава тласък на революционните процеси по българските земи, вследствие на което избухва Старозагорското въстание, завършило безуспешно и с даване на много жертви. То е било показателят на революционната ни емиграция, че откъслечните революционни прояви, съпроводени с много жертви, само изтощават набраната с времето революционна енергия и с нищо не съдействат за постигане на целта – националното и политическото освобождение на народа от робство. От така направените изводи българската политическа емиграция в Румъния (Гюргевският революционен комитет) взема решение за **започване на подготовка и вдигане на общобългарско въстание**. За целта българските земи са разделени на четири революционни окръга, обхващащи: Търновския вилает – първи окръг, Сливенския – втори окръг, Врачанския – трети окръг, и Пловдивския – четвърти окръг. За координиране на организационната дейност в така определените окръзи са избрани лицата: за първи – Стефан Стамболов и Георги Измирлиев, за втори – Илия Драгостинов и Георги Икономов, за трети – Стоян Заимов и Никола Обретенев, и за четвърти – Панайот Волов и Георги Бенковски. По решение на комитета в началото на 1876 г. апостолите преминават р. Дунав и поемат ръководството на окръзите по направеното разпределение.

Българските мъченици. Художник: А. Маковски

Започва усилена подготовка както за набиране на жива сила, така и на оръжие. Всеки сам се въоръжава и подготвя за **Ден първи на борбата за свобода**. По лицата на довчерашните и все още роби грейва надеждата за приближаващия **български Великден**. Занизват се дни и нощи на върховни усилия всеки да бъде подготвен за изпитанието – **бунт в името на свободата**. В комитетите по области също се чувства напрежението. Набелязват се опорни пунктове за въоръжена съпротива в балканските райони като най-подходящи и маневрени за тази цел.

При наличието на резултатите от тази общонационална подготовка Гюргевският революционен комитет свиква на 14 април 1876 г. събрание в местността Оборище, на което се взимат важни решения за последните преди обявяването на въстанието подготвителни действия.

Но... предателство осуетява взетите на Оборище решения и са необходими, при създалата се обстановка, изпреварващи действия, за да не бъде въстанието задушено още преди да е вдигнато. Известени за решенията на Оборище, турските власти предприемат незабавни действия за залавяне и арестуване на ръководителите и подбу-

гителите на въстанието, като насочват главните си сили към подбалканските селища Копривница и Панагюрище. На 19 април конна турска полицейска група пристига в Копривница, за да арестува ръководителите на местния революционен комитет, които по предателски сведения се намират там. Тодор Каблешков, за да предотврати арестите, събира около себе си съпричастни на революционното дело момци, нападат конака, където се намира турската част и ги избиват. С това Каблешков фактически преждевременно вдига знамето на въстанието в четвърти революционен окръг. Денят е 20 април 1876 година. За станалото той изпраща писмо до другите ръководители на въстанието, които се намират в Панагюрище. Узнали, в революционен устрем пламват Панагюрище, Стрелча, западната част на Средна гора, долината на р. Марица и подножието на Родопите. Писмото до Панагюрище е подписано с кръвта на убит турски полицай и е известно като "Кървавото писмо на Каблешков". Другите три окръга са изненадани и неподготвени за това преждевременно действие и реакцията им е забавена при изострената турска бдителност.

Бесика в Пловдив

Бързото разрастване на въстанието в Пловдивския вилает стресира турските власти. Високата порта (централната турска власт) разпорежда към размирния район веднага да бъдат изпратени много добре въоръжени редовни войскове части и башибозушки орди, които да озаптят разбунтувалата се рая.

Въпреки усилената подготовка за въстанието участниците в него се оказват слабо въоръжени в сравнение с изпратения аскер и башибозук. Прямо превишаващия го многократно по численост противник обаче въстаниците оказват мъжествена съпротива. След неравни боеве първо са разбити защитниците на Клисуре. На 26 април в нея влизат башибозушките орди и я опожаряват. Няколко дни по-късно пада и Панагюрище. Безпримерно героїство показват защитниците на Копривщица. Местните първенци с голям откуп успяват да спасят града от опожаряване и населението от избиване. Справяйки се със средногорските въстаници, аскерът и башибозукът се отправят към Родопите. На 30 април башибозуците обграждат Брацигово с помощта на пристигналата редовна войска. Положението на въстаниците става неугържимо въпреки героиската съпротива. Удар в гърба им нанасят местните чорбаджии, които влизат в преговори с турците и спомагат да бъдат арестувани ръководителите в Брацигово. Наред с другите е предаден и Васил Петлешков. След подлагането му на жестоки мъчения и конвоирането му към Пловдив той поглъща отрова и умира.

На 2 май в обграденния Батак влизат башибозуци и войска. Започва адът за батачани. Не са пожалени, освен мъжете, жени и деца, които попадат под ятаганната сеч на озверелите османлии. Деца са разчленявани с ножове и саби пред очите на майките им. Синове са убивани по най-мъчителен начин, като са рязани част по част пред очите на бащите. Бременни са изкормвани и от утробите им с ножове е ваден плодът. Млади невести са изнасилвани пред очите на мъжете си. В продължение на 3 дни тук загиват над 3000 души. Героїски се съпротивлява и населението на Перущица. Част от жените и децата успяват да напуснат селището въпреки обсадата. Останалите търсят и намират убежище в църквата. За унищожаването им и сломяване съпротивата на въстаниците войската ги подлага на артилерийски обстрел. Напускащите църквата попадат в ръцете на башибозуците, които повтарят баташката касапница. За да не попаднат в ръцете на озверения враг, Кочо Честименски и Спас Гинев убиват жените и децата си и се самоубиват, защото нямат възможност при липса на оръжие да се отбраняват. Примерът им е последван от Иван Тилев и други въстаници.

Вестта за преждевременното обявяване на въстанието в четвърти революционен окръг намира неподготвени другите три окръга, но въпреки това се образуват въстанически чети, които турски потери от войска и башибозуци преследват и при залавяне, след садистични изстъпления, убиват. Отделните въстанически гнезда едно след друго биват ликвидирани, а заловените участници – убивани.

Църквата в Батак. Кости на избити в нея батачани.

Документална снимка

Хайдути. Художник: Ф. Каниц

В началото на юни 1876 г. Априлското въстание, след многото дадени жертви и опожарени селища, е потушено. Хиляди въстаници са хвърлени в затворите и изпратени на заточение в малоазиатските тюрми.

Въпреки трагичния край на въстанието то показва непоколебимата воля на българския народ да се бори с оръжие за извоюване на свободата и националната си независимост, отхвърляйки петвековния гнет на поробителя. Главното му постижение безспорно се състои в това, че става причина националният въпрос на българския народ да влезе в дневния ред на европейската демократична общественост. Свиква се Цариградската конференция (1876-1877 г.), която поставя българския национален въпрос в центъра на необходимостта той да бъде решен по най-справедлив начин. Съгласно изготвения от конференцията протокол, представен на вниманието на Високата порта и отхвърлен от нея, българските земи, включително Македония – със Скопие, Битоля и Охрид, трябва да

образуват две автономни области със столици Търново и София, с християнски губернатори, с отделни народни събрания и с изборни окръжни и околийски съвети. Това ускорява намесата на Русия в проблемите на Балканите. Тази именно намеса решава окончателно Българския въпрос с Руско-турската война от 1877-1878 г.

Шестдесет и осем години по-късно – в края на Втората световна война (1941-1945 г.), през септември 1944 г. – България е окупирана от войските на комунистическия Съветски съюз и властта е дадена в ръцете на българските комунисти.

Оттук започва новото поробване на българския народ не от чужди, а от свои поробители, носители на комунизма. Преживените от народа ужаси в продължение на тяхното 45-годишно властване ни дава безапелационното право да кажем, че комунистическата власт в ръцете на българските комунисти, както почти навсякъде, е равнозначна на беззакония, терор, престъпления срещу обществения ред, престъпления срещу беззащитни граждани, безпричинно обвинени във всички земни грехове с изключение само на този (ако това е грях), че са живи, жертви на които са мъже, жени и деца, убийства за удоволствие или от лична омраза, затвори и лагери (изгнания), съответстващи

Български въстаници от Видин, водени от турците към лобното място. Художник: Ф. Каниц

и по-страховити от тези, извършени от башибозуците по време на Априлската епопея през 1876 г.

Не подлежат на спокоен преразказ “научните” методи за изтезания на попадналите в лапите на комунистическите структури за защита на властта граждани, нито пък в ползрението на местните комунистически велможи беззащитните обикновени хора, от които има какво да се иска.

За този откъс от време (45 години комунистическа власт в България) хроникьорите летописци с право са записали: “Те клаха народа така, както башибозук не го е клал през Априлската епопея на 1876 година.”

БОРБА

Баташките мъченици – май 1876 г.

От дълг отечествен са призвани
да извоюват своята свобода,
народът се надига да въстане,
да удиви и потресе света.

А силите във боя са неравни,
започва се нечувано клане,
о, нека гордо, като воини славни
да гинат мъченически поне!

Османците съсичат стари, млади,
обират, палят с демонична стръв,
навред глави и трупове – грамади,
текат реки от християнска кръв.

Докрай се бият воините баташки
със дивата башибозушка сган,
полагат до един глави юнашки,
изгарят живи в кървавата бран.

Издигнали ума си в небесата,
с презрение посрещат те смъртта,
пред мъчениците на свободата
отварят се небесните врата.

Мъжествено се бият и жените,
а черквата обръща се във ад,
кръв плиска по иконите, стените,
деца и пеленачета пищят.

И жертват се на своята Голгота,
не се отрича никой от Христа,
полагат си имота и живота
за вяра, правдини и свобода.

И те освободителна война
издействаха за нашата страна!

*По мотиви на: Бойчо,
“Въстанието и клането в Батак” – исторически
очерк, 1892 г., Пловдив*

Надежда Любенова

Новоосветените икони
при канонизацията на Ба-
ташките и Новоселските
мъченици за светци. София, 3
април 2011 г., храм-памятник
“Александър Невски”

На 3 април 2011 г. в
храм-памятника “Александър
Невски” в София се извърши
църковната канонизация в
светци на зверски избитите
от турците по време на Ап-
рилското въстание жители
на Батак и Ново село.

Богослужението по це-
ремонията бе водено от па-
триарх Максим в присъствие
на целия църковен клир. На

богослужението бяха осветени икони на Баташките и Новоселски мъченици. На търже-
ството присъстваха президентът Георги Първанов, председателят на НС Цеца Цачева
и кметът на София Йорданка Фандъкова, които се поклониха на новоосветените икони.

Клирът оповести, че е определил всяка година на 17 май да се отдава почит към
Баташките мъченици, а на тези от Ново село – на 9 май.

66 години
отмощава

Драги Спасов,
Изпращам ти статията "Бог вижда" от блога на Мирчо Икономов.
Намирам, че по-добре не би могло да бъдат описани престъпленията
на комунистите. Виждаме ги и днес как са се разбеснели да защитават
паметника на окупатора на България.

С пожелания за по-нататъшни успехи, твой
Г. Чаракчиев, Германия

Бог вижда!

Тази е поредната годишнина от разстрела на елита на Царство България от комунистите.

2900 осъдени на смърт и 1900 – на доживотен затвор. За разлика от другите съдилища по закон с обратна сила (т.е. за действия, които не са били престъпления към момента на тяхното извършване) българският "Народен съд" не е спорен, защото не е политически, а чисто криминално-мародерски. Българският "Народен съд" има за цел да узакони вече извършени зверски убийства в дните след "освобождението от фашистко робство". Главната му цел е конфискацията на имуществото на осъдените, за да могат в чистите и красиви градски домове да се насадят примитивните комунистически гащници и техните другарки.

Ликвидирана е българската държавност, обезглавени са институциите, армията... В същото време в градовете, в селата, в паланките и в колибите са избити най-малко 30 000 души – повечето просветени, грамотни, инициативни (граждански или икономически) или просто богати хора. Имуществото, земята и домовете им са плячкосани, килимите са навити на руло и са отнесени, порцелановите чинии са счупени, сребърните вилици са претопени за пендари на червените цигани.

След 1989 г. тази комунистическа свинщина тихо беше легитимирана.

За разлика от Полша и Унгария България не върна стария герб, стария химн, старата наградна система, т.е. не извърши реставрация, а преучреди републиката, наложена от окупаторите с кървав терор. И ако тази пошлост е донякъде исторически обяснима (все пак у нас приплодите на комунистите са много повече от Полша и Унгария и са широко представени както в БСП, така и в нейните

политически опоненти), то други неща не са простими при положение, че си управлявал 2 пъти държавата и 15 години София:

- Отказът да се отмени еднозначно и наведнъж Народния съд и всичките му решения. Семействата на репресираните бяха принудени да се унижават и да доказват пред съд, случай по случай, че избитите им близки не са престъпници;

- Отказът да се търси отговорност от убийците – морална, съдебна, историческа;

- Отказът за реабилитация на убитите в дните между 9 и 12 септември 1944. Нашето управление беше приело, че между 9 и 12 септември са справедливо наказани народни врагове...на които не се полага реабилитация и компенсация...;

- Отказът от лустрация на съпричастните към режима;

- Отказът да се възстанови попиляната национална памет;

- Отказът да се кръсти улица на проф. Богдан Филов...

Всичките тези и други морални безобразия "традиционната десница" извърши къде поради простотия, поради гузна лична или семейна съвест, къде заради тарикатски договорки със земеделците – съпричастни към ОФ и Народния съд, а много често и заради безгръбначно раболепие пред посолствата на съюзниците на Червената армия.

От цялото тихичко морално падение има няколко единични изключения:

- Светослав Лучников (1929-2005), който се пребори за възстановяване на мародерски ограбената собственост;

- Лъчезар Тошев (СДС), който 20-та поредна години настоятелно и упорито се бори за осъждане на комунизма, разследване на

престъпленията му и съхраняване на паметта за жертвите му;

– Вили Лулков (ДСБ), който 20 години се бори в общината за имена на улици, паметни плочи и паметници, в това число Паметникът на жертвите на комунизма и продължаващата агония за възстановяване на плочите с имената на героите от 1 софийска дивизия.

1 февруари 2011, Двореца

Сигурно има и още хора – единични, такива, на които останалите в лакомата котерия гледат като на странни или лудички.

За цястие, милиционерите от ГЕРБ, които се възхищават от Т. Живков и управляват зле, поправиха някои срамни пропуски на “автентичните десни”. Благодарение на бившите милиционери от ГЕРБ, които упрявяват зле и се възхищават от Т. Живков:

– Разпети петък вече е неработен ден;

– Комунистическите убийства са осъдени и отречени от първите часове на 9 септември, а не от 12 септември, както беше доскоро;

– 1 февруари е официален ден за памет към жертвите на комунизма.

Независимо от безобразията на това управление и от причините за тези решения, горе на небето те ще им стоят в графа “актив”. На традиционната десница*, въпреки всички добри неща, които свърши за България, срамното нехайство към паметта и истината неумолимо ще свети с червени букви в графата “пасив”, пасив достатъчен, за да може когато теглиш чертата положителният резултат да бъде около 4-те процента, но не и повече...

Хубавото е, че въпреки безгръбначието на нашите партийци-патрици, ние, техните най-търпеливи последни 4% помним. Знаем, че дори ОФ-конюнктурата да надделее над истината, паметта, свободата... последната победа ще бъде на Бог.

Пускам текста си от миналата година, защото мисля, че днес е по-актуален от тогава.

ЦЪРВУЛИ И БОТУШИ

...Когато цървули дойдат на власт, те се превръщат в ботуши...

(Славимир Генчев. Антигот)

Преди 65 години комунистите извършват най-забележителното масово убийство

в българската история. В една яма от бомба край софийските гробища са разстреляни 150 души – целия политически елит на Царство България. Убити са Принц Кирил Преславски, ген. Никола Михов, проф. Богдан Филов, всички царски съветници, министрите от правителствата през последните 3 години и народните представители от последните 2 парламента, командирите на всички родове войски и на основните “стратегически” подразделения. Световният учен – хирургът проф. Станишев – един от най-забележителните и високообразовани хора на България е принуден да установява смъртта на всеки разстрелян. Последен в ямата с негасена вар пада самият той.

Има пряка връзка между това събитие и факта, че българите избрах Димитровград за строеж на века...

Унищожението на държавния политически елит не е само ужасно нехуманно масово убийство. То е преди всичко “програмна” проява, своего рода “манифест” на новата власт. Комунистите са наясно, че за да наложат властта си, трябва преди всичко да потъпчат елита на нацията – всички образовани, знаещи и можещи хора трябва да бъдат смазани, за да могат на тяхно място да виреят примитивните дейци на работническото движение и емигранти от СССР.

Тази политика, започнала зловещо и решително в нощта на 1-ви срещу 2-ри февруари 1945г., се провежда неотклонно в продължение на 45 години. Днес можем да кажем, че комунистите успяха в своята цел.

В продължение на 45 години (а по малко по-различен начин и през следващите 20) българското общество е подложено на обратна селекция. Колкото образованието, средата и произходът на един човек са по-ниски и примитивни, колкото родителите му са по-неграмотни и бедни, колкото по-ниско стои семейството му в социалната стълбица, толкова по-големи са възможностите му да се издигне в социалистическото общество.

От 1 февруари 1945 г. до 11 ноември 1989 г. биографиите (днешните CV-та) се пишат по един и същи начин:

“...произхожда от бедно работническо семейство...”

“...бедно и многолюдно селско семейство...”

“...родителите му били неграмотни, но природно интелигентни...”

“...били бедни и необразовани, но трудолюбиви хора, които с пот на челото... къшея хляб”

“...израснал в мизерия и немотия...”

В краен случай, ако съвсем нямаш откъде да изнамериш селски корен или пролетарска закалка и ако не се набиваш много на очи, можеш да минеш и с едно:

“...произхожда от малоимотно градско семейство на служещи с прогресивни разбирания...”

По времето на социализма биографията е всичко. От нея зависи дали ще имаш работа, дали ще имаш жилище, дали ще ти позволят да следваш... Биографията се пише от кварталната ОФ организация, която кара местните комунисти да ти напишат “характеристика” – дали семейството ти е враждебно към народната власт, дали ядете в порцеланови чинии, ходите на църква, къпете се и прочие дребнобуржоазни предразсъдъци. Същите тези квартални комунисти, които надничат дали не учиш френски с баба си и не се къпеш прекалено често, за да те изкарат Враг на народа, са онези “редови честни комунисти”, които днес се кълат, че нямат нищо общо с “деформациите” на системата, те били идеалисти...

Веднъж написана, характеристиката те следва по служебен ред през целия ти живот – в гимназията, университета (ако цървулите изобщо ти разрешат да следваш), в работата, независимо каква е тя, в паспортната служба – когато поискаш да излезеш в чужбина, в “Мототехника” – когато решиш да започнеш да чакаш 20 години, за да си купиш Москвич... и в гроба, ако близките ти искат разрешение да бъдеш опять като християнин.

Обратната селекция, налагана от режима, гържавният култ към простотията и неграмотността ражда трагикомични ситуации. Защото **когато простият се опитва да се изкара “vip” е комично, но когато грамотният се мъчи да се докара на прост е трагикомично.**

Дядо ми – подполковник от царската армия, герой от войната, раняван при Драва, кавалер на ордена “За храброст” и двукратен кавалер на орден “За военна заслуга” е изхвърлен от армията, изхвърлен от дома си и лишен от земята си. Не му позволяват никаква

работа, защото може да направи “саботаж” на социализма. Оставят му 1 декар (30 x 30 м.) лозе, от което той буквално изхранва семейството си.

Когато трябва да пише биография на синовете си, пише, че е земеделец – лозар...

Другият ми дядо е свещеник (поп, както казват цървулите). Единственият начин леля ми да бъде допусната да следва е да бъде осиновена от вуйчо си, железничар. Така може да пише в биографията си заветното “работническо семейство” и да се моли номерът да мине...

Онези по-заможни люде, които няма как да се изкарат бедни, гладни и неграмотни, защото всички знаят голямата им къща на главната, започват трескаво да търсят някой далечен роднина, който през следването си бил съквартирант с един ремсис, или по време на стачката на кибритените работници на гара “Костенец” случайно возил в автомобила си бременна родилка – работничка... Ако намерят въпросния епизод, пишат

“... произхожда от богато, НО прогресивно семейство, което подкрепя борбата на работническото движение...”

Обратната селекция е включително и естетическа. Жените не смеят да носят “капели”, защото могат да ги обвинят в “битово разложение” или “буржоазен морал”. Вместо европейската капела, възпитаничките на колежи носят забрадки като селянки помакини. Прическата е немислима гързост. Мъжете заменят широкополите шапки с работнически каскет. Цилиндрите и фраковете стават реквизици на театрите.

Тези “бившите” хора, които са имали неблагоприятното преди 9 септември да се къпят, да учат, да говорят френски или немски и да лъскаят обувките си с вакса, редовно са “профилактирани” от работническо-селската власт. По време на Берлинското въстание, Унгарските събития, Пражката пролет, Полските събития, или просто около посещение на другарите Хрушчов, Брежнев или Ким Ир Сен в България биват прибирани от милицията “за кратка справка”, която трае средно 3 години, а за някои е последна...

Когато през 1979 г. група ОФ-деятелни са интерес към историята започват бегли опити за развитие на науката “генеалогия”, която е

свързана с родословни дървета и родова памет, те биват жестоко порицани от ЦК, а в Работническо дело излиза статия от Владимир Топенчаров, който ги обвинява в буржоазен реакционизъм. Родословието е вредно за социалистическото общество, защото създава предпоставки за социално разслоение на трудещите се и е опит за преразглеждане на ролята работническо-селската класа....

Няколко поколения българи бяха възпитавани по този начин и в тази среда. Резултатите са налице:

– Днес в България милиони хора съжаляват за съборения мавзолей, защото бил част от историята, макар грозна и зловеща част, разположена на централния градски площад в София;

– Днес България е страна, в която споменатия централен градски площад – между Двореца, Театъра, Банката и министерството на отбраната – е зает от... паркинг;

– Днес в България милиони хора са против махането на паметника на Съветската армия, която окупира страната им, защото бил част от историята. Част от историята – най-страшната, най-високата и видима отвсякъде част, която напълно доминира над целия градски пейзаж на столицата и се вижда отвсякъде;

– Днес в България 90% от населението се забавлява чрез алкохолизъм под звуците на циганско-турско-индийски ритми със сръбски текст;

– Днес в България смятат, че Димитровград е най-забележителния градеж на миналия век;

– Днес в България няма нито едно културно събитие, където да е норма мъжете да носят смокинг, а жените – рокля с гол гръб. Дори и Виенската филхармония да дойде в София, 1/3 от публиката ще приличат на трактористи – по “официален” пуловер и черни маратонки. Днес в България, както и тогава, официалното облекло е само театрален реквизит. В нито една европейска държава няма такава ангрешковищина;

– Днес в България огромното мнозинство от хората си мисли, че грехите служат, за да не ходиш гол. Никъде в Европа анцугът не служи за друго, освен за спорт. У нас се ползва като “smart casual”...

Днешна България гледа на културата, образованието, възпитанието, естетиката, книгите, грехите, семейната среда по същия начин, както преди 65 години гледаха неграмотните примитиви с шмайзерите – като на “гребнобуржоазни предразсъдъци” – с онова нахитряло презрение, с което влашките циганета в казармата гледат на “вишагите” – и намигат тарикатски с плувнал поглед на малките си очета.

Обратната селекция на победилата просмотия продължава да насипва бомбената яма край гробищата. Ден след ден. Един голям Димитровград от 111 000 кв. км...

Чаракчиев,

Благодаря от името на редакцията за изпратената статия “Бог вижда”. Тя е актуална, особено в днешния момент, когато агентите на “империята на злото” в България набират сили и скорост, за да използват българската кауза за удовлетворяване на чужди за родината ни имперски интереси.

Народът възмъжа и будната му съвест не трябва и не ще допусне да се случи това.

Рестаурацията на миналото отпреди 20 години, на което те разчитат, няма да мине.

Свободата е скъпа! Истината е свята и е извоювана с живота на много невинни жертви, които народът помни и тачи. Борбата за запазването ѝ е повелята на днешния ден.

Ние подкрепяме и се включваме в тази борба, защото тя е справедлива!

С нами Бог!

За България!

Спасов

Справедлива
тревогаДимитрина
Нанева

Геополитика и “тактика”

“Преди месец (декември – бел. авт.) Израел предложи на България да закупи 1 млн. гка земеделска държавна земя” – в. “Истинските Чирпански новини”, с. 12, 8 януари 2011 г., главен редактор Ангел Колев.

Вестфалският мирен договор се сключва през 1648 г., с него приключва Тридесетгодишната война в Европа. Договорът признава равнопоставеността на католицизма и протестантството. “Универсалното малцинство” на континента – евреите, за които има забрана да купуват земя в християнските държави, устремява поглед към Новия свят, или бъдещите САЩ. “Табу” на Светата Римска църква е забраната християните в Европа да се занимават с лихварство. В Новия свят представителите на “универсалното малцинство” се възползват и от двете “възможности”...

Френската революция от 1789 г. е наречена “Велика”, защото легитимира равни политически права на “универсалното малцинство” с етническите французи, изповядващи католическата вяра. За разлика от германското културно пространство, разположено от протестантството, във Франция разпространението на протестантството (хугеноти) е “заглушено” в зародиш с “Вартоломеевата нощ” – 1572 г. “Свободата, братството и равенството” – лозунгът на Френската революция, в крайна сметка означава, че в Европа католическите забрани за “универсалното малцинство” ще бъдат премахнати. През 1803 г. пожизненият консул на Република Франция Наполеон Бонапарт провъзгласява равнопоставеността на юдаизма и католицизма в държавата; през 1804 г. той получава титлата “император” и започва въоръжения си поход за “обединена Европа”. Френският шовинизъм – дело на нацията, състояща се обаче само от “про-

изводителните класи” на обществото, е републиканският национализъм или както е известен още днес като “патриотизъм”.

В германското културно пространство доктрината “национализъм” има други измерения. Единството на “народа” е не само “кръвно и езиково”, макар и разположено по религиозен признак (католицизъм-протестантство), то е и “социално” – отделните “класи” и “съсловия” не се избиват едни други и човешкият и материалният ресурс на “народа” се запазва изцяло през XVIII и XIX век. Версайският мирен договор от 1919 г., който разпокъсва Втория райх, към горните “единства”, типични за германската нация, прибавя принципа на “земята”. “Единството” по кръв и земя става водещо за националсоциализма, а за представителите на “универсалното малцинство” се оказа, че в тази държава няма място.

Границите на българското етническо землище са установени със султански ферман през 1870 г. “Раздробена” в отделни държави от Берлинския конгрес (1878 г.) и Ньойския договор (1919 г.), нацията ни и откъснатите от нея национални малцинства остават единни “по кръв, език, вероизповедание” с малки изключения поради ислямизирането на групи от нея в стратегически за Османската империя райони през XVI и XVII в.; 9 септември 1944 г. обаче превръща българската нация в “работническо-селска” по подобие на френската през 1789 г. и руската – 1917 г., като унищожава физически националния ни елит. “Преотстъпването” на съседите ни по заповед на Москва след септември 1944 г. на части от българското етническо землище, които България през 1941-1944 г. администрира като съюзник на Германия, и обитаващото ги население – Вардарска Македония и Беломорието – е национално

предателство на наложения комунистически режим у нас, тогава назоваващ се ОФ-правителство.

Краят на студената война и разпадането на Версайското “творение” – Югославия, въвеждат в Европа нов експеримент – “купуването на земя”. През XVIII и XIX в. тази практика се свързва с политиката на САЩ, които купуват: Френска Луизиана (1803 г.) и Аляска (1867 г.), и с Германия, която заплаща териториите на колонии си в Африка. След 1989 г. в Европа експериментът води до създаването на Косово на етническата територия на Сърбия през 2008 г. Земята, т.е. територията на Република Косово, е изкупена от етнически албанци, в повечето случаи физически, а не юридически лица, пряко от бившите ѝ собственици, т.е. от етническите сърби.

Развихрилата се финансова и ресурсна световна криза, тръгваща от САЩ през 2008 г., както и лавинообразно нарастващото население на земята, особено в Азия, водят до девалвация не само на книжните пари – на първо място долара, но и до покачване цената на златото и петрола; те поставят под съмнение цялостния международен ред и стойностите му, установени през 1945 г. Най-остър е проблемът със земята, която може да изхранва хората. Климатичните промени са другият вектор, влияещ положително върху тази “стока”. В 2000-годишната история на европейската цивилизация придобиването на земя се е решавало обикновено чрез война. Поради високите технологии, с които разполагат не само САЩ и Русия, но и Китай и други държави, днес воденето на война по подобие на двете световни е най-малкото “рисковано” начинание. То има

единствено летен изход за всички, населяващи планетата.

Поради това предложението за закупуване на земеделска земя от Израел, от Китай (също прави вече заявки) към България и към Румъния в случая е относително “цивилизован” начин за предварително планиран “запасен” изход от очертаващата се бедствена ситуация с изхранването. За нас, българите, обаче закупуването на земеделската ни земя от държава, нечленуваща в ЕС, каквато и да е предложената цена, ще означава **само и единствено** прекратяване на съществуването на унитарната държава България. Нещо, в което не успяха и “великите сили”, и комунизмът, и **наложения** ни “демографски срив” с предизвиканата безработица, бедност и емиграция след 1989 г. Държавата Израел ще получи международно признато право на “национално малцинство” в ЕС, а България ще се сдобие с нов елемент в налаганата ѝ национална “мултиетническа” схема – “еврейско национално малцинство”... Едно е да се построи селище от “затворен тип” на Трапезица във Велико Търново чрез закупуване на 50 или 100 дка от общината (2009 г.), друго е от 6 млн. дка обработваема земеделска земя държавата ни, ако все пак е още българска, да продаде 1 млн. дка... Това не трябва да позволим – днес, утре и в бъдеще! Няма извинение за този вид предателство!

“Деца на родний край – отблизо и далеч, пазете си земите!” – Това е заветът на праотците ни, създали великото ни християнско Отечество – държавата на Духа: България! Това беше и повелята на Третото българско царство! В името на България тази повеля сме длъжни да браним, да следваме и днес!

Кой управлява
днес България

Промяната след 1989 г. не промени персонажите отпреди тази дата във Външно министерство*

Неотдавна официално беше обявено от компетентната комисия за архивите на ДС и РУМНО нещо, което се знае от години. Че Министерството на външните работи (МВНР) е най-нереформираната система по отношение на кадри с принадлежност към комунистическите тайни служби.

ДС В МВНР – ЦИФРИ И ИМЕНА

Проверката обхваща посланици, генерални консули и заместник-ръководители на дипломатическите мисии на България – общо 462 лица, заемали тези постове от промените досега. Установена е принадлежност на 192 висши дипломатически служители към ДС и РУМНО, като 88 от тях в момента работят към министерството, а 33 са на работа в чужбина. Редно е към тях да се добавят и още 26 души, чиито имена не се огласяват, понеже са починали. Крайният резултат е 218 души, или 47%.

Наистина такъв висок процент до момента не е установяван в нито една проверявана институция. Но в това няма нищо чудно, защото, както казах, нито един външен министър до момента не е имал свободата сам да осъществява своя кадрова политика. Поне що се отнася до посланическите назначения, които се предлагат от МВНР на Министерския съвет, а утвърждаването им става с указ на президента.

Редно е да се допълни и че настоящата проверка е частична. Можем само да предполагаме докъде ще се повиши процентът на лицата с принадлежност към ДС и РУМНО при една цялостна проверка на дипломатическия състав и специализираната администрация на външното министерство.

ОЩЕ МАЛКО СТАТИСТИКА.

В момента България има 114 задгранични представителства, 40% от тях се ръководят от хора с двойни биографии. Защото нали никой не си мисли, че на сайта на съответното посолство или консулство в професионалните си биографии са записали, че са работили за ДС или РУМНО. От огласените агенти и офицери 15 са назначени с укази от Георги Първанов по предложение на сегашното правителство на ГЕРБ. Защо ГЕРБ не поискаха предварителна проверка от комисията по досиетата, преди да ги предлагат за разни постове, за да не се срамуват сега?!

В списъка има 105 разузнавачи, 86 контраразузнавачи и 33 военни разузнавачи. От тях офицери са 56, а секретни сътрудници – 163. Общата цифра е по-голяма от общия брой проверени, защото има множество случаи на смяна на управленията, напр. агент от ВГУ минава към ПГУ и др.

Седем са агентите на Шесто управление – сред тях са проф. Богдан Богданов, Евгений Еков, Жасмин Генова и др.

Георги Първанов е назначил 62 посланици от ДС и РУМНО, Петър Стоянов – 24.

Ето и някои интересни връзки на водещи офицери и техни агенти в МВНР.

Илко Шивачев, щатен служител на РУ-ГЩ, ГК Солун (1995–2003) и посланик в Кувейт (от декември 2007 г.), е вербувал Любомир Кючуков, зам.-министър (2005–2009) (който го назначава за посланик), и Николай Арабаджиев (с ранг „посланик“).

Александър Савов, посланик в Сеул от 06.10.2003 г. до 30.06.2008 г., сега в ЮНЕСКО, е вербувал Валентин Добрев Петров, посланик в Женева (1993–1997), посланик в Лондон (1998–2005).

Станимир Сърбиновски (син на личния бодигард на Тодор Живков Цветан Сърбиновски), временно управляващ в Претория от 1 август 2010 и офицер от ПГУ, е вербувал Атанас Будев, посланик в Буенос Айрес, сега в Хараре, съветник на президента П. Стоянов; Георги Димитров, посланик в Белград до 2010 г., съветник на президента Г. Първанов; Емил Самарджиев, временно упр. посолството в Минск, (2003–2004); Стоян Тончев, временно управляващ ГК Нью Йорк (2000–2002).

Горан Ионов, щатен служител на ПГУ от 1972 г., посланик в Швеция (2004–2007), зам.-министър на вътрешните работи, е вербувал Бранимир Петров, посланик в Атина (1993–1997).

Неделчо Пенев, офицер от ВГУ и после ПГУ от 1977 г., временно управляващ посолството в Акра (2006–2009), е вербувал Петър Драгнев, ГК в Дубай (2002–2004); посланик в Аман (2006–2009); Христо Тепавичаров, посланик в Хараре (1990–1992), Иван Гарвалов, зам.-министър в началото на 90-те години.

Пантелей Спасов, щатен РУ на ГЩ, директор ААО (1998–2001), временно управляващ в Индонезия, ранг посланик от 2007, е вербувал Николай Илиев, посланик в Кишинев, (2005–2009).

Любен Гоцев е бил водещ офицер на Димитър Костов, ПП в Ню Йорк (1990–92), Христо Тепавичаров, посланик в Хараре (1990–92), Милан Миланов, посланик в Париж (1989–1992); директор на Дипломатическия институт до 2009 г.

Оперативният работник Илчо Танков от ПГУ е ръководил Иван Димитров, ГК в Шанхай (2005–2010), Георги Пейчинов, посланик в Пекин от 2008 г., съветник в ПК на Калфин.

Оперативният работник Серафим Софрониев от ПГУ е водещ офицер на Драговест Горанов, посланик в Делхи (2003–2006), втория говорител по времето на Калфин; Иван Гарвалов, Иван Недев, посланик в Мадрид до 1991 г., Петър Драгнев, ГК в Дубай, посланик в Аман; Христо Тепавичаров.

РЕАКЦИИТЕ

Изнесената от комисията по досиетата информация предизвиква реакции, които явно ще имат както вътрешнополитически, така и външнополитически последствия.

В сряда премиерът Борисов заяви пред МС, че е работил още от предишната вечер с министър Николай Младенов, и в характерния си стил информира своите министри за взетото решение: „Партия ГЕРБ, като такава, и аз, като неин председател, а и външният министър, като убеден демократ, считаме, че не би трябвало да ги оставяме на постове“. След това изпрати бившите агенти на ДС да си пишат мемоарите за своите шпионски дейности, които щели да бъдат интересни за читателите и да им донесат „добри пари“. Впоследствие външният министър поясни, че назначенията в правомощията на МС – т.е. генералните консули, ще бъдат преразгледани. Освен това от ГЕРБ готвят промяна в закона за дипломатическата служба, която да спре оттук нататък назначаването в задгранични представителства на хора, работили за ДС и РУМНО. Разбира се, щели да призват и президента да подкрепи отзоваването на настоящите посланици с принадлежност към комунистическите служби. Мандатността на посланическите постове обаче усложнява от юридическа гледна точка отзоваването им. А естествено, Първанов мигновено се противопостави на лустрация и на чистка по политически причини, аргументирайки се с мотивите на самия Борисов, когато включи в екипа си хора като агента на ДС Божидар Димитров. Тогава премиерът заяви, че се бил запознал лично какво са вършили и то било само и единствено в полза на държавата.

Какво ще се случи оттук нататък, може да се предположи. В НС с гласовете на „Атака“ и Синята коалиция ще бъде гласувано решение, с което ще се даде политическа оценка на ситуацията с посланиците. Ще бъдат гласувани в НС и съответните текстове в закона за дипломатическата служба, които ще ограничат бъдещите назначения на хора с принадлежност към ДС и РУМНО. Президентът вероятно ще наложи вето, което няма да помогне. После думата ще има Конституционният съд (КС). Не трябва да се забравя, че КС досега е отменял няколко пъти подобни лустрационни текстове. Последния път отмени „гордостта“ на ГЕРБ – ограниченията в ръководството на парламента да участват агенти на комунистическите служби, но не и офицери. Тези текстове отпаднаха от Правилника на НС миналата година. Така че не е ясно дали добрите законодателни намерения на екипа на МВНР ще се осъществят при този състав на КС. Още по-малко се предполага въпросът с настоящите посланици да бъде решен, докато Първанов е президент. Все пак не трябва да се забравя нито че част от тях бяха в президентската му администрация, нито че той самият е работил за ДС. И още нещо, именно Първанов обърна тенденцията, откакто е държавен глава, да възстановява на работа в дипломатическите ни мисии офицери и сътрудници на ДС. Същото направи и Румен Петков, докато беше вътрешен министър – отново напълни МВР със старите офицери от репресивния апарат.

Но някои от посланиците от ДС поне могат да бъдат пенсионирани, защото вече са навършили 63-годишна възраст – например Никола Карадимов (Норвегия), Никола Калудов (Ватикана), Андрей Трънски (Босна), Иван Гайтанджиев (Египет), други пък догодина ще ги навършат.

Изобщо нужна е реформа и нормални, добре образовани млади хора да влязат в дипломатическите ни представителства. За да се промени отвратителното им излъчване а ла „Мисия Лондон“. Защото няма какво да се заблуждаваме. Всеки, който по някакъв повод си е имал работа с българско посолство в чужбина, е погнусен. А за този манталитет най-голям принос имат именно офицерите и агентите от ДС, работили в тях. Защото основното им занимание е производство на клюки и слухове. Непрекъснатото дебнене и доносичене помежду им е регистрирано в немалко папки в архивите на ДС, които се намират в комисията.

М. Дерменджиева, в. „Република“

*Заглавието е на „Борба“

Документа

ТОВА НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ЗАБРАВЯ

Продължение от бр. 2 – март 2011 г.

№ по ред	Трите имена	Година на вербуване	Структури на сътрудник	В качество то на	Псевдоним	Снемане от отчет	Публична длъжност (години)
1	2	3	4	5	6	7	8
139	Николай Илиев Илиев	1984	РУ-ГЩ	Агент	Кискинов	--	П. 2005-2009 Кишинев
140	Николай Мих. Андреев	1975	ДС ВГУ	С.сътр.	Порязов	--	П. I-2004 Бейрут
141	Николай Ст. Арабаджиев	1981	РУ-ГЩ	С.сътр.	Андреев	1987	Ранг. Посл.
142	Николай Ст. Марин	1977	ДС-ПГУ	С.сътр.	Хитин	1990	П. 2002-2006 Улан Батор
143	Николай Цачев Цачев	1986	ДС-ПГУ	С.сътр.	Марио	1989	П. 2006-2010 Бразилия
144	Огнян Кирилов Митев	1968	ДС-ПГУ	Агент	Балев	1981	П. 1991 Джакарта
145	Огнян Райчев Шишев	1983	РУ-ГЩ	С.сътр.	Градев	--	П. 1990-1994 Вашингтон
146	Пантелей Мирчев Спасов	1981	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	?
147	Петко Иванов Пранджев	1977	ДС-ПГУ	С.сътр.	Манол	--	Пм 2006-2008 Абуджа
148	Петко Теофилов Димитров	1988	ДС-ПГУ	С.сътр.	Агов	--	П.1991-1999 Кайро
149	Петко Ал. Междуречки	1959	ДС-ПГУ	Агент	Валтер	1961	П. 1991 Изт. Берлин
150	Петър Асенов Драгнев	1980	ДС-ВГУ	Агент	Камен	--	К. 2002-2004 Дубай
152	Петър Георгиев Воденски	1984	РУ-ГЩ	С.сътр.	Велинов	--	П. 2006-2010 Аман; к. 1990-1991 Истанбул; п. 1995-1999 Кишинев; п. 2005-2009 Никозия
153	Петър Георгиев Воденски	1990	РУ-ГЩ	--	--	--	--
154	Петър Димитров Атанасов	1981	ДС-ПРУ	Агент	Феникс	--	Уп. 2001-2006 Сантяго
155	Петър Здравков Попчев	1964	ДС-у-е	Агент	Стефанов	--	Рп ?
156	Петър Иванов Маринков	1954	ДС-у-е	Информатор	Бойко	--	Рп 1992
157	Петър Ст. Константинов	1977	ДС-ПГУ	Агент	Недев	--	П. 1991 Лагос
158	Петър Димитров Петев	1977	ДС-ПГУ	С.сътр.	Динов	1985	П. 2009 Талин
159	Пламен Иванов Грозданов	1989	ДС-ПГУ	С.сътр.	Крежов	--	П. 2006 Москва
160	Пламен Христов Петков	1985	ДС-у-е	Агент	Бояджиев	1990	П. 1995-1999 Хелзинки
161	Райко Страхилов Райчев	1985	ДС-ПГУ	С.сътр.	Велин	--	П. 2007 Нью Йорк
162	Румен Георгиев Чолаков	1960	ДС-ПГУ	Агент	Митко	1982	П. 1991-1992 Никозия
163	Румен Димитров Цанов	1972	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Гк 1990-1995 Солун
164	Руско Димитров Георгиев	1985	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	Гк 2003-2006 Истанбул

165	Светозар Велев Баев	1983	ДС-ПГУ	С.сътр.	Велин	--	П. 1992-1999 Тел Авив
166	Светозар Светославов Панов	1989	ДС-ВГУ	Агент	Морис	--	П. 1999-2003 Будапеща
167	Светлин Илиев Божанов	1985	ДС-ПГУ	С.сътр.	Гетов	1987	Пм 2005-2008 Хар-тум
168	Сергей Стоянов Тасев	1988	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Уп 2004 Тел Авив
169	Симеон Н. Дърпатов	1971	ДС-ПГУ	С.сътр.	Ястреб	1990	Пм 2007-2009 Адисабеба
170	Слав Василев Данев	1983	ОУ-МВР	Агент	Боянов	--	П. 1992-1999 Отава
171	Станимир Цв. Сърбинов	1982	ДС-ПГУ	Щатен	--	--	Уп 2010 Претория
172	Станислав П. Даскалов	1985	ДС-у-е	Агент	Явор	--	П. 2001-2005 Брюксел
173	Стеафн Борисов Наумов	1975	ДС-ПГУ	С.сътр.	Свилен	--	П. 1990-1997 Тирана
174	Стефан Наумов Йорданов	1987	ДС-ПГУ	С.сътр.	Капитански	1990	П. 1990-1993 Букурещ
175	Стефан Н. Апостолов	1978	ДС-ВГУ	Агент	Николай	--	П. 2006-2010 Буенос Айрес
176	Стилиян Даков Стоянов	1968	Щатен	--	--	--	П. до 1992 Бейрут
177	Стоян Атанасов Тончев	1985	ДС-ВГУ	Агент	Тони	--	Уп. 2000-2002 Нью Йорк
178	Стоян Георгиев Давидов	1982	ДС-ВГУ	Агент	Григоров	--	Уп. 1990-1993 Бейрут
179	Стоян Георгиев Денчев	1988	ДС-у-е	Агент	Симеонов	1990	П. 1994-1995 Хелзинки
180	Стоян Живков Сталев	1988	ДС-у-е	Агент	Маринов	1990	П. 1998-2006 Бон
181	Тодор Спасов Русинов	1984	РУ-ГЩ	С.сътр.	Йорданов	--	П. 2005-2007 Тирана
182	Тодор Манолов Пътов	1970	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	Гк 1993-1997 Одрин
183	Тодор Маринов Стойков	1985	ДС-ВГУ	Агент	Тони	--	Уп 2000-2002 Нью Йорк
184	Тодор Петков Дичев	1975	ДС-у-е	Агент	Огнянов	1990	П. 1990-1993 Женева
185	Тодор Таков Рибаров	1965	КДС-у-е	Щатен	--	--	Посланик
186	Феим Юсеинов Чаушев	1966	КДС	Агент	Бисер	1968	П. 2006 Берлин
187	Христо Йорданов Йорданов	1976	ДС-ВГУ	Агент	Феникс	1998	Уп. 1996-2001 Претория
188	Христо Йорданов Марков	1953	ДС-у-е	С.сътр.	Пробив	1974	П. 1991 Тунис
189	Христо П. Тепавичаров	1970	ДС-ПГУ	Не щ а - тен	--	--	П. 1990-1992 Хараре
190	Христо Христов Гутев	1987	ДС-у-е	Агент	Александър	--	Уп 2005-2008 Тунис
191	Ценко Василев Яблански	1985	ДС-МВР	Агент	Марков	1990	П. 1999-2003 Тел Авив
192	Цветан Петров Димитров	1977	ДС-ПГУ	С.сътр.	Васил	--	П. 1993-2000 Лагос
193	Цонко Маринов Георгиев	1980	ДС-ВГУ	Агент	Педро	1982	П. 1990-1993 Буенос Айрес
194	Чавдар Вельов Червенков	1971	РУ-ГЩ	Щатен	--	--	П. 1993-2009 Тунис
195	Чавдар Жечев Жечев	1987	ДС-ВГУ	Агент	Попов	--	П. 2006-2010 Виена
196	Чавдар Николов Минчев	1977	ДС-ВГУ	Щатен	--	--	Ранг посланик
197	Юксел Мюмюн Ахмед	1979	ДС-ОУ	Агент	Алекси	--	Уп. 2001-2003 Баку
198	Явор Димков Захариев	1972	ДС-ПГУ	С.сътр.	Орлин	1987	Уп. 2007-2009 Тбилиси

Бел. ред.: В бр. 2 на сп. "Борба" (март 2011 г.) на стр. 19 и следващите под рубриката "Досиета" бе публикуван част от списъка на дипломатите, които Комисията за разкриване документите и за обявяване принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия е **установила, че принадлежат**.

От проверените 462 лица посланици, генерални консули и зам.-ръководители на дипломатически мисии, заемали през последните 20 години тези служби с представителствата на България зад граница, комисията е установила съпричастност на 192 (близо 20 процента) от тях.

88 от тези дипломати към момента на даване на публичност от комисията на Решение 175 от 14 декември 2010 г. са на служба във Външно министерство, 45 от тях са ръководили мисии или са постоянни представители зад граница, като 17 са назначени през мандата на днес управляващата партия ГЕРБ.

Читателите във връзка с това ни поставят въпрос с повишена трудност. А той е: Ако ГЕРБ, поемайки властта (заварено положение), тези дипломати са били в процес на назначение, защо не го е спрял, нали демонстрира алтернатива на комунистическата власт? А ако са назначени от ГЕРБ, кого ГЕРБ е обслужвал с тези назначения?

Затруднени сме да дадем отговор на читателския въпрос. Също не бихме могли да дадем отговор и на читателски запитвания относно пояснение какво означават или какво се крие зад признатите в графа 7 от диаграмата, която даваме. И читателите поясняват, че за сметите от отчет е записана годината. А празнотите? Отговорът ни може да бъде само този, че диаграмите са съставени от извлечение на списъците по Решение 175.

Сега, в бр. 3 на "Борба", даваме място на останалите граждани, за които комисията е обявила принадлежност към ДС и РУ-ГЩ (вж. обясненията за съкращенията на имената в бр. 2, стр. 24 на "Борба").

В редакцията се получиха и не малко писма, с които читатели искат да публикуваме и имената на военните аташета, били в услуга на ДС и РУ-ГЩ, сега работещи в мисиите ни зад граница. На тях поднасяме извиненията си, че въпреки обещанието ни, по технически причини сме възпрепятствани да сторим това.

Сигнал

Петьо Блъсков

Време е за действие*

Преди 20 години трите букви върху синьото знаме изкараха милиони по улиците и площадите на България.

Милионите тогава не знаеха, че Съюзът на демократичните сили – СДС – е инжектиран с бавно действаща отрова от Държавна сигурност по сценарий на комунистическата клика.

Милионите искаха Свобода, Демокрация, Справедливост – това бе тяхното СДС, това СДС те очакваха да изведе българите от сладникавата гадост на соцблатото, да върне в храма на обществото изхвърлените икони на човешките права, свободата на словото, частната собственост, законността.

Мнозина от създателите и лидерите на онова СДС искаха и работеха за същата надежда – честно и чисто. Но отровата действаше. Агенти на държавна сигурност уж раздаваха седесарски шутове, но всъщност правеха идеята за посмешище, а палячовщината на мнимите седесари бе поднасяна на публиката като свободомислие.

Появиха се търговци на сини индугенции. Тръгна пазарът с депутатски листи, кметски, министерски и посланически постове. Работниците на СДС – онези честните и чистите къде разбрали, къде не, бяха овъргалени в корупционната кал, а милионите от площадите, които продължаваха да не знаят кой е написал тази пиеса, се прибраха и зачакаха някой да ги спаси.

И тогава синият Юга, който по 10 ноември 1989 година пишеше статии в Работническо дело, напусна Съюза на демократичните сили, за да не остане никакво съмнение, че се е интересувал само от кесията и сребърниците.

В следващото, надявам се последно действие от пиесата, наречена „Преход“, на сцената се редуват царе, мутри, турци и разбира се комунисти, много и най-различни.

А междувременно България влезе в НАТО и Европейския съюз, което даде възможност на политиците значително да увеличат брутния корупционен продукт в страната. Като прибавим реставрацията на комунистическите порядки и ценности в политическото говорене и действие на-

последък, картината става много сходна с тази от 1989-та.

И ако все още има чисти и честни, а съм сигурен, че има и те не са малко, нека се съберат и направят отново Съюза на демократичните сили в България.

Време е за СДС – без ченгета и политически търговци, без сътрудници на Работническо дело и трапезни активисти.

Българите отново се нуждаят от Свобода, Демокрация и Справедливост. Площадите са празни, но много бързо ще се напълнят, ако най-после единствената политическа сила, която държи ключа за демократичното развитие на държавата, си спомни за хората от тези площади и отиде при тях и не само при тях.

“Република”

* Заглавието е на “Борба”.

Размисъл

Народен ли е “народният съд”

Изминаха 66 години от злокобния “народен” съд, който като временна българска болшевишко-комунистическа съдебна институция е действал в периода 19 декември 1944 г. – април 1945 г. Той е използван от “народната” власт за жестока разправа със съборената (с помощта на съветските танкове) законна държавна власт в България след 9 септември 1944 г. Същият изпълняваше програмата на бащата на народите, азиатския сатрап Йосиф Висарионович Джугашвили (Сталин), чрез българските комунисти от чисто съветско-болшевишки тип. Те начело с Георги Димитров решиха по най-жесток и незаконен начин физически да ликвидират политическия, икономическия, културния и военния потенциал на България.

На 30 септември 1944 г. Министерският съвет приема единодушно наредба-закон за създаване на “народния” съд. С тази наредба-закон, приета от правителството на ОФ, доминирано от българските комунисти (маши на Сталиновата политика), се цели по най-йезуитски начин да се покаже на съюзниците – Англия, Франция и САЩ, че се слага край на произволите и злоупотребите с властта, започнали непосредствено след 9 септември 1944 г. В първите два месеца бяха избити без съд и присъда 26 840 невинни български граждани: областни и околийски управители, кметове, полицаи, военни, учители, лекари, адвокати, свещеници, журналисти и т.н. “Законната” вече разправа продължи с т.нар. народен съд, който даде 2730 смъртни присъди, а този в Токио – 7 смъртни присъди. Това недвусмислено доказва болшевишкия зверски характер на “народния” съд.

“Народният” съд се състои от върховни и областни състави. Върховните състави са следните: първи – за съдене на бившите министри, регенти и царски съветници; втори – за съдене на депутатите от 25-то Народно събрание; трети – за съдене на обвинените за “провинение” български експерти по установяване на Катинското клане, които са имали смелостта да дока-

жат, че това е дело на Москва (което самият Путин призна); четвърти – за съдене на военните престъпници (интересно кои); пети – за съдене на началници на дирекцията на полицията и ДС; шестия – за съдене на профашистки настроени журналисти, писатели и т.н.

Върховните състави са тричленни, а областните – петчленни. Обвинителите и главният обвинител се назначават от Министерския съвет, без да има изискване за образователен ценз, включително и юридически.

На 3 юли 1945 г. главният народен обвинител Георги Петров докладва за произнесените присъди: смъртни – 2730 (тримата регенти, 22 министри, 8 царски съветници, 67 депутати, 47 генерали и полковници и т.н.); доживотен тъмничен затвор – 1228 (четирима бивши министри: проф. М. Арнаудов, К. Муравиев, В. Димов и Р. Русев, двама царски съветници, 22 депутати, 17 професори и т.н.).

На 20 години затвор – 10 присъди, на 15 години – 950, на 10 години – 687, от 1 до 10 години – 3760, общо 9358 присъди.

Общ брой на процесите – 137. Убити са големите български журналисти Р. Алексиев, Д. Крапчев, П. Амзел и др.

Унищожаването на елита на българския народ продължи и след “народния” съд. Осъдени са над 550 хиляди български граждани, противници на комунистическия тоталитарен режим. Осъдени са на смърт над 680 души, които са екзекутирани. В затворите и концлагерите са преминали 28 370 души, от които 640 са загинали. Концлагерите Белене, Ловеч, Скравена, Куциян са местата на най-жесток терор и инквизиции. За неизпълнение на държавни доставки са осъдени над 8000 български селяни, изпратени по лагери и затвори. Изселени са над 11 хиляди семейства. Отнето е имуществото на 55 хиляди граждани. При опит за бягство в чужбина са убити 537 души. По данни на Добри Терпешев от 35 хиляди горяни на смърт са осъдени 1025. Изключени от университетите са 3500 студенти. Над 100 хиляди младежи не са допуснати за редовно следване във ВУЗ като деца на “народни врагове”. Извършен е невиждан в историята на България геноцид на българското правителство над българския народ.

Защо “народният” съд беше противозаконен?

Първо: Правораздава в нарушение на НК, като прилага закони с обратна сила.

Второ: Потъпква имунитета на народните представители.

Съветският тип комунистически тоталитарен режим (болшевизмът) е осъден в цяла Европа като престъпен терористичен режим. Българският народ е дал най-много жертви в Европа на този режим.

И в България със закон, приет от Народното събрание на 26 април 2000 г., комунистическият режим в периода 9 септември 1944 г. – 10 ноември 1989 г. е обявен за престъпен (чл. 3, ал. 1). БКП е призната за престъпна организация (чл. 3, ал. 2), а чл. гласи: “При преследване на гражданите са използвани всички възможности на властта: екзекуции, нечовешки затворнически режим, мъчения” и т.н. По време на комунистическия режим (от съветско-болшевишки тип) са убити над 32 хиляди български граждани, от които над 26 хиляди – без съд и присъда. Българската държава е задължена да разкрие всички престъпления на комунистическия тоталитарен режим у нас.

Прави чест на правителството на Б. Борисов, че единствени от 20-годишния “демократичен” преход имаха смелостта и доблестта да приемат предложението на експрезидентите Ж. Желев и П. Стоянов за обявяване на 1 февруари за Ден на жертвите от комунистическия тоталитарен режим в България. Крайно време е да се отменят всички присъди на “народния” съд като чудовищно нарушение на правото и човешкия морал.

Поклон пред светлата памет на жертвите на тоталитарния режим.

Цветан Цанински, Шумен

Право в десетката

Грешка ще бъде да се приеме, че линията на поведение за водената в държавата политика, която провеждат оторизираните за това институции, е функция на случайността. По наше мнение тя е по-скоро “картонче с панделка, окачена на врата на консумиращите я държавни мъже”. Нейният ход е предварително обмислен, планиран, “проигран” и подготвен за реализация още преди самото действие (посочване на вратовете, на които ще бъдат окачени картончетата и панделките), грижливо прикрит зад многословие и популизъм, засягащ най-чувствителната струна на гражданите като статус и бит. Така или иначе обаче това не е преграда пред анализаторите политолози да повдигнат завесата на прикритията, да надникнат зад нея, да огледат обстановката и да дадат гласност, че многословието е останало без съдържание, и то далеч преди започване на “финалното” действие.

В навечерието на 2011 г. г-н Георги Бойков взе интервю от политолога Димитър Аврамов, който “повдигна завесата” и направи разкрития, които определено кореспондират на днешния политически момент.

Интервюто предоставяме на вниманието на читателите на сп. “Борба”.

– Г-н Аврамов, каква е равностойността на управляващите за отиващата си 2010 година?

– От моя гледна точка оценката е лоша. Такава е и прогнозата за развитието на страната. Това е тъжно, защото на това правителство бяха възложени много надежди да се справи с отрицателните явления. Например се **очакваше да намали корупцията, да се справи с организираната престъпност**. Няма окончателни неуспехи в двата сектора, но е налице негативна тенденция. За съжаление се затруднявам да прогнозирам точно какво би се случило, защото **не виждам ясна и отчетлива гражданска или политическа заявка за алтернатива на сегашното управление**. Това изправя страната пред трудна ситуация. Образно казано, ако няма такава заявка, то практически с поведението си ГЕРБ връща много бързо властта в ръцете на БСП.

– Президентският проект АБВ не е ли заявка за алтернатива на ГЕРБ?

– АБВ много сполучливо беше класифицирано от социолога Кольо Колев като запъртък. Според мен президентът Георги Първанов бърка и вместо да се занимава с приоритетите на страната и с конституционните си задължения, се фокусира върху личната си съдба след изтичането на мандата му. Това е недостойно и ще му изиграе лоша шега. Има вече и мнения на мои колеги, които заявяват, че това вече се е случило, защото интелектуалната немош на АБВ е забележителна. Бих казал, че този проект не роди никакви идеи при старта си, от гледна точка на тежестта на президентската институция и несъмнените успехи в политическата кариера на Георги Първанов. Той е човек, който е тръгнал от малко българско село, станал председател на партия, сътрудничил успешно на Държавна сигурност, после президент. В този смисъл АБВ е голям провал, а държавният глава трябва да отиде на “Позитано” 20 и да каже едно голямо “Благодаря” на БСП. Защото тази формация спаси старта на проекта му. Ако хора от БСП не бяха отишли на учредяването, провалът щеше да се състои още тогава.

– Отдърпването на Синята коалиция от управляващите отрезвяване ли е след първоначалната еуфория, обхванала дясното обединение след изборната победа на ГЕРБ през 2009 година?

– Синята коалиция се държа унижително към избирателите си почти две години. Преди 4-5 години тези от нея, които наричаха Бойко Борисов с обидни имена, припомняха миналото му в силовите групировки, че е бил охранител на Тодор Живков – тези хора, някъде в края на 2008-а, много унижително тръгнаха да си сътрудничат с настоящия премиер и да го следват като лидер на българската десница. Това постави традиционното дясно и самата Синя коалиция в недостойна ситуация. Основният лийтмотив на предизборната кампания на това обединение беше: “Ние сме гарант на бъдещото управление и ще участваме в него.” Беше изключително лош сигнал за избирателите на СДС и ДСБ. Лидерите на тези партии дадоха заявка, а се случи нещо съвсем друго. Сега Синята коалиция се връща към по-нормално състояние, което е характерно за традиционно десните партии.

– *Не закъсня ли дясното обединение с тези действия?*

– Късно ги предприеха. През последните години обаче традиционната десница преживя много проблеми. Тя се разцепи, после се събра. Имаше и разминавания на лидерско ниво, докато избирателите се чудеха защо дясното трябва да е разделено. **В крайна сметка се стигна до парламентарно обединение, което си представяше, че ще стане партньор на ГЕРБ и ще се добере до власт.** Смятаха, че по този начин хем ще свършат добри неща за страната, хем ще консумират власт. От интелектуална гледна точка това е нищожно. Не затова трябва да има СДС. ДСБ е малко по-особена партия, към чието съществуване аз съм чувствителен поради простата причина, че със създаването си разцепи старата десница. Стигна подкрепа от 8 процента, но след време се срина до едно на сто и отново ѝ трябваше СДС, за да може да влезе в парламента. Казвам го с цялото уважение към хората в ДСБ. **Синята коалиция правилно отива в опозиция и като цяло се държа достойно в парламентарния живот. Очевидно е, че имат най-компетентните депутати в 41-то НС.** Бидейки в тази полупозиция към управлението, десните свършиха добри неща и се вижда, че като парламентарна сила са полезни на страната. **Но като политическа алтернатива Синята коалиция е неуспешен проект.** Поне засега.

– *Идва ли времето на “Атака”, тъй като те остават единствената подкрепа на ГЕРБ в парламента?*

– “Атака” е в звездния си момент. Дали това е изгряваща, или умираща звезда, ще кажат избирателите. С уважение към тази партия и към Волен Сидеров, те не дават никаква политическа алтернатива на България. “Атака” вкарва страната в унижителни дебати с политическите си тези и презумпции. **Ако формацията не поумнее и не влезе в по-разумна линия на поведение, която дефинира какво е национализъм и патриотизъм, и не се откаже от истерията, вероятно няма добро политическо бъдеще.** Ако пък избирателите харесват тази “Атака”, България я чака лош път.

– *Как се държи в цялата ситуация министър-председателят Бойко Борисов?*

– Държи се, както може. Той има учудващо автентичен вид. Винаги казва онова, което му е на душата. Неговият стил е уникален, но няма нищо общо с политиката. Не задава решенията, които трябва да се вземат. Стилът на Борисов поврежда публичния живот и прави редица лоши неща за страната. Поведението на премиера не е добро за българската политика, но самият той на моменти дори е симпатичен. **В крайна сметка трябва да си даваме сметка, че когато голяма група хора го харесват, значи има защо.** В този смисъл дали аз го харесвам, или не няма значение. Важно е какво мислят избирателите за него.

“Сега”

Изявление

Борисов: Съжалявам, че станах премиер

“Сгреших, че преди година и половина съставих правителство, а трябваше да остава БСП и компания да решава проблемите, които сама създаде”, заяви премиерът Бойко Борисов по повод големия протестен митинг на БСП срещу управлението му. На площад Батенберг се събраха 16 000 души. Според шефа на червените в София Румен Овчаров над 20 автобуса от страната били спрени на входа на града. Пред сцената левите бяха сложили празни хладилници.

Според министър-председателя, ако сега БСП беше на власт, съдбата на България щеше да бъде като тази на Ирландия, Гърция и Португалия. “Ако те бяха направили кабинет, щяха да им лъснат всички лъжи – нито можеха да вдигнат пенсии, нито заплати, защото на 1 август ги заварихме с над половин милиард дефицит”, заяви той.

Независими икономисти припомниха, че в края на 2009 г. дефицитът стигна 3,5 млрд. – увеличи се 7 пъти за 5 месеца, плюс това

Сега щях да дойда с 90% и без опозиция, пресмята шефът на ГЕРБ, а Станишев поиска предсрочни избори

фискалният резерв се стопи с близо 2 милиарда лева. А в Ирландия, Португалия и Гърция, при същите цени, минималните пенсии са 430 евро, а средната заплата е три-четири пъти над българската и не пада под 1000 евро.

Втора неделя България излезе на протест срещу цените на горивата. Недоволните декларираха на жълтите павета пред Народното събрание, че ще излизат по улиците, докато правителството не вземе мерки.

Десетки хиляди се включиха във втория национален протест срещу цената на горивата в цялата страна. Протестиращите, преобладаващо младежи, настояха бензинът да струва 2 лв., а пропанбутанът – 1 лв. На снимката – недоволните вървят към пл. “Народно събрание”, след като преди това блокираха с коли бул. “Цариградско шосе”.

Същите мнения вървяха през целия уикенд и из форумите на най-четените информационни сайтове у нас. Най-активни бяха читателите на лидера *dnes.bg*, където по темата се изказаха 1539 души до вчера следобед, а смазващото мнозинство от тях критикува ГЕРБ точно заради икономическата политика.

„Щях да дойда с 90% на власт и нямаше да има опозиция“, убеден е още Борисов. „Готов съм и аз да протестирам, за това, че са подписали проекти, които никой не знае колко струват. Няма такова безобразно управление и те имат наглостта да излязат да протестират“, отговори премиерът на днешните упреци. Борисов се пошегува, че 16-те хиляди души на митинга на БСП са целият им електорат.

“Да, бе, да”, коментира последната тема лидерът на БСП Сергей Станишев в Сеиз-

мограф по БТВ. Той за първи път ясно и категорично поиска предсрочни парламентарни избори, за да бъде махнат ГЕРБ от властта. Според него управляващата партия била основната причина за продължаването на кризата у нас.

В предаването, чиято основна тема беше Социалното отчаяние, първият български еврокомисар Меглена Кунева разкритикува премиера, че е прехвърлил на нея вината за вдигането на цените в момента. Пред Светла Петрова тя категорично заяви: **“Питайте ме за тези неща, както е казал премиерът, защото ще ви отговоря, че преходният период за акциза на дизела, договорен от мен, е чак до 2013 г. и по никакъв начин не може това да е причината за протестите на хората в момента”**.

Из българ-
ската преса

Емигрантските пари бият парите от европейските фондове

Парите, които българските емигранти са изпратили през последната година у нас, бележат нов рекорд. 702 млн. евро са постъпили по сметките на българските домакинства от техните роднини, работещи и живеещи в чужбина, от средата на миналата до средата на тази година. Данните на БНБ показват още, че от България към чужбина пък са изпратени само 7.5 млн. евро. Така нетната сума на парите от българските емигранти достига рекордните 695 млн. евро.

Европейската статистическа агенция посочва, че през миналата година работещите в ЕС чужденци са изпратили на своите семейства близо 30 млрд. евро под формата на емигрантски пари. Те са вторият по значение източник на външно финансиране на икономиките в страните от Източна Европа след преките чуждестранни инвестиции.

Каква е ролята на емигрантските пари за българската икономика и колко са паричните потоци според проучване на Института за пазарна икономика (ИПИ)?

“През последните години сумите, които се трансферират от чужбина към България, са в рамките на около един млрд. евро на година – обобщава за Радио България данните от проучването на ИПИ Петър Ганев. – Не може да се каже, че покрай кризата тези потоци бяха драстично засегнати. Имаше разбира се лек спад, после имаше покачване, но без сериозни разминавания. Хората, наети дългосрочно на работа в чужбина, продължиха с почти същите темпове да изпращат пари в България, докато краткосрочната и епизодичната заетост бе сериозно ударена от кризата. На много от емигрантите от близки и по-далечни дестинации им се наложи да се върнат в страната. Когато говорим за приток от един

млрд. евро към страната, директно ориентиран към конкретни хора, конкретни семейства, това е един сериозен фактор за българската икономика, една финансова инжекция, която се отразява въобще на начина на живот в страната. Тези пари подпомагат бюджетите на българските домакинства, особено на тези, чийто средни доходи са ниски.”

Експерти в бранша смятат, че изпратените средства от българските емигранти са близо два пъти повече от получените пари от фондовете на ЕС, които в нетно изражение са средно 432 млн. евро за една година.

Колко са реалните парични преводи от чужбина?

“Това е официалната сума, която може да бъде проследена, но има и доста неофициални преводи – продължава Петър Ганев. – Някои проучвания показват, че неофициално изпратените пари в България от българските емигранти са с около 40 процента повече от регистрираните данни на статистиките. Така или иначе, те са повече от 2 процента от БВП на страната, а това е сериозна сума. При тях няма бавене или губене по вина на администрацията или корупционни схеми, както при парите от еврофондовете. Този тип доходи са много по-полezni за страната, отколкото често непрозрачното и неефективно разпределение на европейски и държавни средства.”

Защо точно в най-тежката година на кризата се увеличава потокът на емигрантските пари?

“Трудно е да се даде точен отговор – коментира Петър Ганев. – Причините могат да бъдат много. Може би хората, работещи в чужбина, са достатъчно гъвкави и са успели да останат на работа в тежките времена. От друга страна, поради кризата, техните близки и роднини в България имат нужда от повече средства и те са увеличили потоците към тях. Възможен е и друг сценарий – когато тук се губят работни места и много хора остават без работа, те решават да потърсят подобно препитание в чужбина. Така се увеличава емигрантската вълна, оттам и парите, изпратени в страната. Може би много от българите, работещи в чужбина, са решили да спестяват изработените пари в българската банкова система, като откриват спестовни или депозитни влогове. Т.е. интерпретации има много, но е трудно да се каже коя е вярната.”

По данни на една от световните агенции за парични преводи в чужбина, българските емигранти, които изпращат пари в страната, са близо три милиона, а средномесечната сума възлиза на около 250-300 евро. От Института за пазарна икономика прогнозира, че следващ пик на емигрантски парични потоци към България може да се очаква след 2013 г. Тогава европейските страни ще премахнат ограниченията за българи на трудовите си пазари.

По Радио “България”

Мнение

Случаят Петко Бочаров или закъсняла изповед

Под синьото небе на България има различни случаи. В един може човек да прозре героични прояви, себеотрицание, мъжество, извисен дух и т.н. Но във в. “Шум”, бр. 9 (591) от 2-8 март 2011 г. има статия, неизвестно от кого написана, в която се изнасят данни за Петко Бочаров. Този материал е под надслов “Петко Бочаров: бях агент на ДС, за да оцелея”. Този герой недвусмислено и с гордост заявява: “Това, че аз имам агентурно минало, е вярно. Дори признавам, че си вършех работата много съвестно.” Недопустимо е един журналист, за какъвто се смята Бочаров, да не знае, че за да постъпи едно лице

на работа в какъвто и да било орган, то трябва да подаде молба за съответна длъжност, и то ако има вакантна такава, да приложи подробна автобиография и както е в случая с Държавна сигурност, да има най-вече гаранции за неговата минала и настояща дейност. В случая такова нещо не е налице. Но има лице, което е станало доносител на вярната на БКП Държавна сигурност. Оттук нататък нещата вече следват своя "нормален ход".

Важното е да имаш слух, да познаваш английския език и друг такъв и да се вреш тук и там, откъдето може да научиш нещо за това как инакомислещите имат становище по въпроса за режима в България. Тук искам да вмъкна и това, че през годините, като ученик в Американския колеж в София, той нищо не е научил за това какъв морал трябва да има човекът. Но е очевидно, че той не спада към тази категория живи същества. И тук бих поставил въпроса може ли да намерим все още живи майки, бащи, сестри, братя и други близки и далечни сродници, които с горки сълзи са оплаквали за сполетялото ги нещастие, без да знаят, че между тях е имало "човек", който, за да "оцелее", без капка свян и съвест е градил своето щастие върху нещастията на своите жертви. Разбира се, останалите все още живи служители на Държавна сигурност ще потриват ръце, ще злорадстват за това как са успели да вмъкнат в своето пъклено дело лице, което е вършило своята работа, и то перфектно.

Юда също предава Спасителя. Получава тридесет сребърника и когато неговата съвест заговаря, той отива при фарисеите и поисква да им върне това, което е получил. Но те се възпротивяват и му казват той да мисли какво е направил, и го изгонват. Дали в случая нещо ни говори за това какво е вършил и получавал за своята "работа" Петко Бочаров? Българино, ти вече знаеш какви хора е имало между нас. Ти изпита върху гърба си болките и страданията от дейността на доносниците. Не е ли време всички ние да подирим сметка от тези "герои". Те не са българи, а случайно попаднали на нашата територия и затова нямат право да живеят сред нас. Ако тук не получат възмездие и наказание за престъпната си дейност, това няма да им се размине пред съда на Бога.

Дерзай, другарю Петко Бочаров!

Николай Начев

Що за прошка

Що за прошка е това – умишлено и преднамерено да убиеш човек, за да го оскверниш, и да настояваш за прошка след това?! А да унижаваш, развращаваш и съсипваш духовността на един народ, да го денационализиращ всячески, като подменяш езика, нравите, обичаите му и да го разлагаш етнически, и да говориш после за хуманност, за демократичност, за опрощение!?

Разумните, честни и справедливи хора винаги са били "пречка" в очите на простациите, мръсниците и престъпната измет и затова последната винаги се е стремяла да ги "изличи" от ползурението си, още повече когато омерзеното мнозинство (болшинство) е на власт и няма сили, които да го възпрат от безобразията и престъпленията му, каквито примери има много в нашата и в световната история.

И днес се продължава все в същия тон. Едни и същи маски са на власт, едни и същи

песоглавци "дърпат конците" на псевдонационалната ни политика, едни и същи предатели продават народната сваят и държава за лични, семейни, партийни и корпоративни ползи и интереси.

ЩО ЗА ПРОШКА ИСКАТЕ, МЕРЗАВЦИ?!

Стига, стига гадост и идиотизъм! Стига наглост и безсрамие! Стига преднамерена и организирана престъпност и каквато и да е друга!

Всеки да отговаря за делата си – пред Бога, закона и своята съвест. И не обръщайте Светото писание надолу с главата, "тълкувайки" го, както на вас ви е угодно, античовеци! Няма да избегнете Страшния съд за престъпленията си спрямо живота и човечеството. Идва дванайсетият кобен час и на всеки – според делата му!

Димитър Бугански

Памет

В памет на Тони Ворош (Той беше нашият любимец)

На 6 март 1945 година 34-ма най-отговорни дейци на СБНА от Врачанска област бяхме осъдени от втори състав на “народния съд”, от когото седмина на смърт. Същата нощ те бяха разстреляни с още стотина други от “народните” съдилища във Фердинанд. Най-преданите граждани от села и градове, елитът на обществеността! Там ни посрещна като роден наш събрат Тони Ворош. Беше между най-младите наши събратя, едва на 18 години. Изключително жизнен, очарователно оптимистичен, готов на всяка жертва в името на своите идеали и дух. Още в първите дни на нашия затворнически бит той се сля с група ни, представители на най-младото поколение легионери – ученици, студенти, юристи, офицери, свещеници, първенците в селата и градовете на Враца, Фердинанд, Берковица, Оряхово, Бяла Слатина, Видин. Между тях най-възрастният беше полковник Чилингиров – духовен баща на групата. (В същото време по-късно научихме, че като активен легионер е осъден и неговият предан на СБНА син Бойко Чилингиров, водач на легионерите в Самоков, осъден на доживотен затвор.)

Ворош неизменно общуваше с нас и беше готов да помага на всеки нуждаещ се затворник. Той успя да създаде здрава връзка с всички останали затворници в тяхна помощ и влияние. Така 34-мата останахме обединително звено в отпор на всички опити на затворническата управа да влияе, да разстройва антикомунистическата настройка сред всички затворници. Стана любимец на млади и стари страдалци в тази закалка, на която бяхме подложени всички. В този дух на затворническа солидарност Ворош се изграждаше като смел и предан борец – антикомунист и родолюбец, достоен следовник на българските възрожденци. Десетилетия не се срещнахме с него. Той премина през различни етапи на затворнически и лагерни преживявания и страдания.

За мен беше голяма изненада, когато на първия конгрес на БНФ, който се проведе в София, във Военния клуб, през 2004 г. (29-ия конгрес на БНФ) се срещнахме като делегати – той от Канада като един от най-представителните членове на БНФ. Това беше изключително събитие за мен и за него. Не ни стигнаха часовете, за да споделяме и общуваме като най-близки събратя. Това остана една от незабравимите за мен срещи. Научавайки за неговата смърт, изразявам своето дълбоко съчувствие към неговите най-близки в Канада. Тук, в Родината, той е оставил сред своите съмишленици и състрадалци от затвори и лагери най-свидна следа за един достоен българин и борец.

Дълбок поклон!

Костагин Семерджиев

Нови книги

В гва свята

В стихосбирката си “Насън и наяве” Димитър Бутански пребивава в два свята: единият е мечтаният, бленуваният, въображаемият, а другият е реално съществуващият. Този дуализъм е изразен чрез остро противопоставящи се усещания, чувства и преживявания: насън всичко е красиво, добро и нежно, а наяве се разнася “зловонният” дъх на пошлостта, злото и алчността. Насън поетът е в света на любовта, другарството, разбирателството и хармонията – между хората, между хората и природата. Наяве е сблъсъкът с обществените порядки, престъпленията, лъжите и коварството.

**И спя ли, и буден,
“разнищвам” със мисъл света.
 (“И спя ли, и буден”)**

Два свята “разнищва” поетът. Светът “насън” е лиричен, какъвто е в стихотворенията: “Два извора бистри”, “В полета”, “Защо?...”, “Не се отчайвай”, “В спомена лих...”, “Добре дошла, Любов!”, “Сага”, “Нежност на вълни” и др. В света “наяве” поетът изразява познатата ни от предишни негови творби, непримирима с дефектите на сегашното общество съвест, носталгия по отминали и изгубени български ценности.

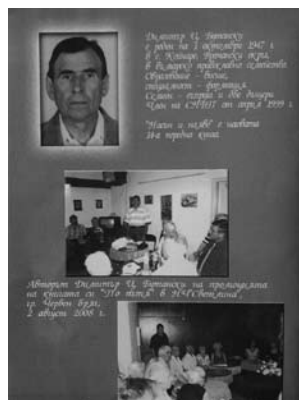
**От ден на ден – изчезват вече
халищата стари, свидни.
 (“Загуба”)**

В стилово отношение стихотворенията в “Насън и наяве” звучат кат поетичните творби от началото на XX век. С това Д. Бутански се стреми

да върне възхищението към отминали литературни постижения и чистия български език. Дали времето се съобразява с тази негова носталгия, зависи от преценката на читателя.

Със забравени вече похвати – използване на апостроф, инверсии, поставяне на ударения, използване на думи и изрази, характерни за по-горе посочения период в нашата литература, авторът потвърждава своята принадлежност към нещо ценно, но отдавна останало в миналото. И насън, и наяве Д. Бутански бленува и тъгува по тези според него прекрасни времена.

В стихотворенията са използвани думи и изрази, които в сегашния, наситен с чуждици наш език звучат архаично: “лих”, “омаен”, “зян”, “злак”, “светлик”, “зловонния”, “спомени страдни” и др., което потвърждава носталгията на автора към отминалите “златни времена” на българската поезия и литература.

Димитър Бутански предлага на читателя своя мироглед, а читателят сам ще прецени дали да заживее с него “насън” и “наяве”.

Паунка Цветкова

Пишат ни

Уважаеми господинъ Спасовъ,

Тукатси получихъ последния брой на “Борба” съ Вашето писмо отъ 21 февруари 2011 г. и незабавно Ви отговарямъ. Отъ моя страна нѣма

никакво възражение, че отпечатавате въ “Борба” нѣколко отъ моитѣ писма до Васъ. Мисля, че изказвамъ точно това, което за менъ е истината още отъ началото на звѣрското червено иго, което доведе България въ дъното на пропастъта.

Единъ френски писателъ и поетъ, който загина презъ Първата свѣтловна война, казваше: “Този, който знае истината и не я изнася, той се прави съдѣецъ на мошенницитѣ и на фалшификаторитѣ.” Тези думи сж отъ Шарлъ Пегу. Има право!

Надѣвамъ се, че сте получили последното ми писмо от 22 февруари. То се е кръстосало съ Вашето въкроятно. Не измѣнямъ нито единъ редъ отъ това, което писахъ.

Прочетохъ речъта на президента на 3 мартъ т.г. Срамота! И той ли забрави звѣрствата на другаритѣ му – “червенитѣ палачи”? Трѣбваше да си мълчи, а не да дава уроци по толерантностъ.

Нѣщо друго: Стѣписвамъ се отъ поведението на НДСВ съ Доганъ.

Прелистихъ на бърза ржка “Борба”. Всичкитѣ статии ми позождатъ отъ пръвъ погледъ и съ голѣмъ интересъ ще ги прочета най-внимателно, понеже има още много да науча за всичкото станало следъ 9 септември 1944 г. насамъ, не само да науча, но и да потвърдя това, което ми се струваше, че се случваше по тѣзи времена. Богъ да пази България!

Съ почитъ Вам прѣданъ, **Петъръ Делчевъ, Лагорскъ, Франция**

Драги Спасов, скѣпи приятелю и предан сторонник – борец за делото на БНФ, Инк., и списание “Борба”,

Тук може би те затруднявам с тези две мои дописки за “Борба”, но ти винаги си успявал да преодоляваш затрудненията на това свято дело. В момента на политическите сблъсъци, които страната ни изживява, “Борба” най-вярно отразява делата на свидните наши събратя в страната и извън нея. Дерзай!

Инициативата абонатите и дейците на БДФ да получават безплатно “Борба” към “Прелом” е вярна и похвална в името на делото, на което служат и двете издания. Влиянието, което “Борба” осъществява със своите материали, е безценно, високо стойностно дело и проява, която прави чест на ЦР на БНФ. И трябва най-прецизно да се оползотворява навред в страната и в чужбина.

Досегашната моя практика да правя достояние тези 6 броя, които редовно получавам, създава поне малко бодрост и дух в този малък, но буден град Трявна. Неговото влияние е крайно необходимо в тези дни на апатия и безверие в обществото ни.

Позволявам си тук да те помоля да включим нови членове и дейци, извън досегашните 5 бр. Това са преди всичко млади хора, на които се надявам “Борба” да им влияе в това безвреме, което е овладяло обществото ни. От тези, които получавам досега, може да се отпишат двама (следват имената) и да се включат още 7 (следват имената).

К. Семерджиев, Трявна

132 години Търновска конституция

*Правосъдието е основа на държавите.
Нека се подчиняваме на законите, за да бъдем свободни.*

Търновската конституция е документ, превърнал се отдавна в история и едновременно запазил по един безпрецедентен начин обективната съвременност, достойна за велики творения на народната воля.

Преди 132 години депутатите от Първото учредително събрание на българското отечество се събраха в старопрестолния Търновград, за да положат началата на Княжество България и да приемат основния му закон. Бяха дошли представители от всички краища на българската земя. **От Ниш и Пирот, от Скопие и Охрид, от Солун и Кавала, от Одрин и Цариград, от Добрич и Тулча, от Видин и София, от Плевен и Стара Загора, от Шумен и Пловдив.** В дните на всеобщата национална покруса от Берлинския диктат, разпокъсал етническото, обединено в Българската православна църква отечество, Учредителното събрание в Търновград по своя състав беше първият всебългарски протест срещу великите сили, ангажирани по толкова недостоен начин срещу суверенността на един току-що освободен народ.

От дистанцията на тези 132 години можем да кажем с категоричната увереност, че Търновската конституция има непреходната стойност именно защото е дело на представителите на целокупното българско отечество и по своя характер за нас, българите, тя има значението на Декларацията за независимостта на САЩ.

Дебатите по приемането на Търновската конституция започват от първите дни на февруари 1879 г. и точно от този момент е и безсмъртното дело на нашите народни представители, преизпълнени от дух на отговорност пред отечествените интереси. Не можем тук да не споменем имената на някои от най-видните български избраници, като Петко Славеиков, Драган Цанков, Петко Каравелов, митрополит Климент Търновски (Васил Друмев), Марко Балабанов, Христо Стоянов, д-р Константин Стоилов, д-р Моллов, д-р Вълкович, д-р Помянов и др. Макар по възгледи разделени на либерали и консерватори, те искрено са загрижени българският народ да получи конституция, която трайно да отговаря на националните му интереси, на интересите на българските граждани, защитавайки техните права, свободи и собственост.

В съзвучие с българската душевност надделяват либералните възгледи, които отричат създаването на сенат, който изкуствено би разделил народа на привилегировани и зависими. По този повод Петко Славеиков казва: „Много по-добре и по-умно мисли за себе си сам един народ, който носи тегобите и разбира се, го отребват, отколкото могат да мислят за него привилегировани лица...”.

По един изключителен начин Търновската конституция прокламира неприкосновеността на частната собственост и инициатива, на основните граждански права и свободи, на свободата на вероизповеданията, както и ограниченията на владетеля и неговите прерогативи. Тя създава границите за свободното развитие на българите и на малцинствата в границите на Отееството. Тя прокламира един велик принцип, че всеки роб, всеки потиснат, стъпил на българска земя, става свободен човек. Тук, дебело трябва да подчертаем, че винаги през тези 132 години от нашата най-нова история Търновската конституция е била знаме на борбата за свободолюбивите българи срещу мракобесието и тиранията.

Когато разглеждаме историята на столетието след Освобождението ни от турско робство, което е и време на непреходността на Търновската конституция, ние бихме могли да обобщим този забележителен период с посланието, което отправя към идните поколения българският гражданин Симеон Радев в предговора си към том първи на “Строители на съвременна България”:

“Би могло да се твърди, че там, гдето българската политика е оставала вярна на здравите народни традиции, там, гдето е вдъхновявала от духа на Възраждането, там, гдето е била едновременно и либерална, предприемчива и самоуверена, смела и упорита, там тя се е завършвала с пълно тържество. В този смисъл историята на тая епоха е една епопея на българската енергия.”

Димитър Х. Попов

(“Вместо предговор”, “Търновската конституция” – със съкращения)

Никога не ще забравим

Черната скала*

Над нея сенки някакви кръжат
кат птици черни в гракналата нощ.
Бучи водата пенеста със мощ
и стволи долу в бездната лъщят...

Встрани от острата скала виси
парче от скалп човешки, а и кост
изправена, подобно нечий пост,
незнайно се отнякъде вмеси...

Луната бледа сипе жар безспир.
Задъхва се, възпламенена в миг.
Надава в немощ грозен, страшен вик
и осветява кървавия пир!...

Скалата лобна Черна я зоват.
Народният елит е тук избит.
Позорът е до дъното изпит,
но няма съд и бурени растат!

Димитър Бутански, Койнаре

* Черната скала – скалният зъбер над гр. Самоков, където на 1 февруари 1945 г. болшевишката властваща измет избива интелектуалния елит на България.

Никога не ще простим!

132 години Търновска конституция

Чл. 4. Българското княжество е монархия, наследствена, конституционна, с народно представителство.

Чл. 21. Българският Държавен герб е златен коронован лев на тъмно червено поле.

Чл. 23. Българското народно знаме е трицветно и се състои от бял, зелен и червен цвят, поставени хоризонтално.

Чл. 37. Господствующа в Българското Княжество вяра е православно-християнската от Източно изповедание.

Чл. 43. Българското Княжество се управлява точно според законите, които се издават и обнародват по начина, който е показан в Конституцията.

Чл. 57. Всичките български поданици са равни пред законите. Разделение на съсловия в България не се допуска.

Чл. 61. Никой в Българското Княжество не може ни да купува, нито да продава човечески същества.

Чл. 67. Правата на собствеността са неприкосновени.

Чл. 74. Затвори и претърсвания по къщата могат да стават само според правилата, които са изложени в законите.

Чл. 75. Никому не може да се наложи наказание, което не е установено от законите.

Мъчение при какво да е обвинение, също и конфискувания на имот се запрещават.

Чл. 79. Печатът е свободен. Никаква цензура не се допуска, също и никакъв залог не се иска от писателите, издателите и печатарите.

